



*Maria Guàrdia*

## De dijous á dijous

**L**OLOR encisadora de las farigolas boscatanas ja ha passat; la Pasqua també.. los anyells ¡pobrets! ab sas dolsas veuhetas ¡bé! ¡bé!... han sigut sacrificats, pe 'ls que poden menjar gras; lo poble que n' es sacrificat tot l' any, segueix lo seu dejuni forsós... ¿quan s' acabarà? La vinguda d' en Salmerón, n' es la resurrecció que 'l poble commemora avuy en semblant diada; Mesias promés de la República, á n' ell 's donan las multituds, tot y com vint sigles fa á n' el altra profeta que redimía ab sa sang vessada 'l poble juheu.

¿Ve aquest també disposat á redimirnos, vessant la seva si convé expolsant avans als faritzeus del temple? Si aixís ho fa, ab los brassos oberts rebem-lo... si no ho fés com pertoca, l' execració popular que 'l soterra; ja n' hi ha forsa de malaria dolenta que 'ns empestifa.

\* \* \*

L' arribada del patrici eminent y sabi filosofh, té tota la fisonomia d' un gran aconteixement; ha tingut la virtut ben remarcable de fer callar las rancúnias y las envejas personals que rosegan lo partit republicá que solzament ben compacte, pot donar aquest cop, víril mostra de sa potenta forsa... responent ab aquesta mena de plebiscit electoral, que s' amaneix, als lloables esforços dels directors del partit, en que té ficsa la mirada, tota la terra nostra qu' es gaudeix per ser redimida... ¿ho será?.. Celebrém la Pasqua florida, bo y esperant la granada, ó be asisim al enterro de las darreras esperansas que 'ns restan.

\* \* \*

Lo meeting de la plassa de toros, n' ha estat mes que tot, una ferma ostentació de las forsas republicanas á Barcelona... els discursos son res, sobran las paraulas; ha donat l' hora de contar quants republicans hi ha... y n' han faltat á la llista ab rahó ò sense.

Els ideals, no han pogut encara vencer lo personalisme que tot ho masega y que n' es la causa de que tot vagi malament, governs y oposicions. Si no 's vencen ara... ni may que 's pujan vence... lo forn es ruhent; ha sonat l' hora d' enforar.... ¡Apa, minyons!

\* \* \*

L' arribada d' en Salmerón, ha sigut un espectacle sensacional á Barcelona. La munió de gent que l' esperava al baixador del carrer d' Aragó, ha esclatat en udols y viscas, al desembarcar l' eminent tribunicí y ferm patriota, sobre tot al desembarcar al Paseig de Gracia, hont l' aclamava atapahida multitud, desplegant al rebreli bandera barrada de vermell, groch y morat. Las empentas s' anaren fent mes fortas per estrenyer las mans al ex-president de la República Espanyola y els remolins de

la gentada anavan empenyentlo sens deixar-lo avan-sar en son camí. En Salmerón, groch com la cera, profundament emocionat, enfront l' actitud del poble y bon xich tremolós per por de que estranyas personas torbessin la pau d' aytal manifestació, s' ha ficat en un cotxe de plassa que l' ha portat al hotel Colon ahont s' hostatja seguint son camí al pas y envoltat per la multitud inmensa que l' aclamava.

Prou s' ha intentat torbar la tranquil·litat d' aytal manifestació, alsant bastons enlayre... mes la tranquil·litat serena d' un poble qu' usa de son dret s' ha imposat en definitiva. Ara ja 'l tenim aquí, no 'n podem dir res mes.

\* \* \*

Tot resta mut en la política; las miradas restan ficsas á Barcelona, d' ahont s' hi veu sortir 'l sol; els partits monarquichs descompostos, poden ja com infecta róssa llensada al torrental... Lo partit conservador, no 'n te prou ab lo poder per mantenirs, y desd' amunt va desfentse com un bolado... ara deixant anar á n' en Villaverde, després á n' en Maura, qu' encara no ha fet res y ja n' es impopular, no arriant las agudesas y acudits d' en Silvela per sostenir l' unitat de son partit, que 's troba impotent al enfront de las eleccions properas y verament acobardit de l' empena qu' ha pres lo partit republicá, que no ve pas á regenerar la patria vella, no; sinó á fern' una de nova.

\* \* \*

Que per molts anys, sigui l' exemple saludable, agermanant tots els homes de cor sahitós, al voltant de la bandera, morada, vermella y groga, símbol de la gent nova.

Y ja no 'n cal dir res mes per avuy.

CALIXTE PI Y XARAU.

## Als cantors del Montserrat

A valtres trovadors que n' heu cantada ab estre sens igual y veu melosa la montanya gegant aspre y boyrosa que 'n lo cor catalá te s' arrelada. A valtres que ab ferm pit heu alabada de sa floresta la bugó flayrosa aixecant, hasta 'l cel, magestuosa la fama de sos singles y encontrada. A valtres que esmersant glosas sentidas plenas de ritme y de candencia plenas. Lloant sos rossinyols, Verge y boixera... us dech dir que tals cants son vils mentidas, que 'l Montserrat es-lass; que 's cau de penas y de sers que la llum els fa ceguera.

S. BRUGUÉS

# LA VUYTADA

A conseqüència (per mí)  
del eclipse de la lluna  
que 'l dissapte tingué lloch  
ab magnificència muda  
y á l' hora exacta y minuts  
que marcavan tots á la una  
'ls calendaris distints  
dels astrònoms de més punta,  
del Saragossá al Pagés  
del Bristol al de la fulla,  
desde 'ls dits americans  
als de butxaca y de cuyna;  
á conseqüència, jo he dit  
de tal eclipse de lluna  
ab molt mala lluna ha entrat  
la temporada banyuda  
ja qu' en tres plassas hi hagué  
cogidas de las de punta  
en lo jorn inaugural  
de las *corridas* que trunfan.

Per més mala l' una, donchs,  
per colmo de desventuras,  
las banyas han esbotzat  
¡oh desgracia *punxaguda!*  
la pell de tres mestres d' art (\*)

de més nom perque son d' *upa*:  
lo gran Fuentes á Madrid;  
'l Conejo aquí, á la cuixa;  
y 'l Quinitó al *redondel*  
de la capital baturra...  
¿Voleu pega més fatal,  
desgracia més tremebunda?  
¿Aquet *xino* del toreig  
(vull di 'l *sino*) no os disgusta?  
¿No os sembla que 'l fat del art  
de las banyas gens no afluixa  
y qu' enfila als matadors  
de toros igual que agullas?

Havent comensat aixís  
y seguint aqueixa ruta,  
l' espectacle nacional  
que tant ens honra y adula  
acabarà per trovars  
faltat d' héroes ab qu'a  
per la pó que agafará  
aqueixa rassa andalussa  
que solzament se compon  
de gent torera y gent xula,  
lo prototipo espanyol  
que reganyant las gandumbas

y ab patahitas y olés  
entre *juergas* y ben *curdas*  
xifran nostre pervenir;  
la gloria d' Espanya hi fundan.

Los devots del art taurí  
(que á bastants mils aquí pujan  
á pesar de que s' hi fá  
tanta contra inoportuna),  
estan de dol, y ab rahó;  
¡fins n' hi han molts que 'ls ulls s' -  
-aixugan

per lo temor de quedar-se  
sense Conejo, vatúa!

Y per plassas y carrers,  
y pe 'ls *bars* tot fent beguda  
no 's parla pas de res mes  
que del forat de la cuixa  
del Conejito ¡pobret!,  
que á l' hora qu' escrich fins duptan  
'ls motjes de si podran  
salvarlo, ó bé, fer la cura  
faltantli 'l fémur ferit .  
y ¡adeu art! ¡bona nil qu'a!

PEPET DEL CARRIL

## ÍNTIMA

T' estimo tant vida meva  
es tant forta ma pasió,  
que voldria en los meus brassos  
estrenyet sempre ben fort.  
Als teus llavis com la grana  
hi estamparia petons  
y tas encesas galtonas  
besaría ab ilusió,  
puig l' amor que fas sentir-me  
es tan gros, es tan intens  
que quan t' oviro hermosura  
tot lo meu ser s' extremeix;  
y es que voldria v' deta  
al meu pit estrenyet fort,  
y frech á frech nostres llavis  
animats per la pasió,  
de nostres ánimas joves  
confosos en un tot sol . .  
ferte fruhir de la ditxa  
gosar á pler del ver amor.

R. HOMEDES MUNDO.

## PENSADAS

Aquell que pren la fresca  
no pren res á ningú,  
en cambi aquell que dona  
als vehins un disgust  
es lladre perque 'ls roba  
la calma y la quietut.

El Pare Raventosa  
travallador dels bons  
quan manejan la aixada  
se li humiteja 'l front  
diu que ab mes gust treballa;  
en cambi, en Pau Rebrots  
dormilega impertérrit  
que 's sol llevá á las nou  
diu quan vol sincerarse  
que al llit s' hi cansa molt  
y el branzit d' una mosca  
dels ulls li treu la son

J. HORTA POMES.

## ¿QUE HI DIUHEN?

Sens una dona que t' aymi  
y á n' ella estimis com cal,  
en aquest mon es la vida  
la cosa més animal.

En cambi tens ja la dona  
que t' estima cegament,  
vos caseu y ¡adeu ventura!  
ben prompte arriba el torment.

—Pepa jo no tinch sabatas  
—lo mestre avuy m' ha pegat,  
l' altre vos p. . á las calsas  
y el mes gran fuig al terrat.

Aquest martiri sens mida  
que no esplico per sabut,  
vos dura tota la vida  
fentvos torná geperut

Aixís donchs demostrat queda  
que pels homes lo milló  
sería que 'ls hi apliquessin  
lo consell d' en Salomó.

CENTELLAS.

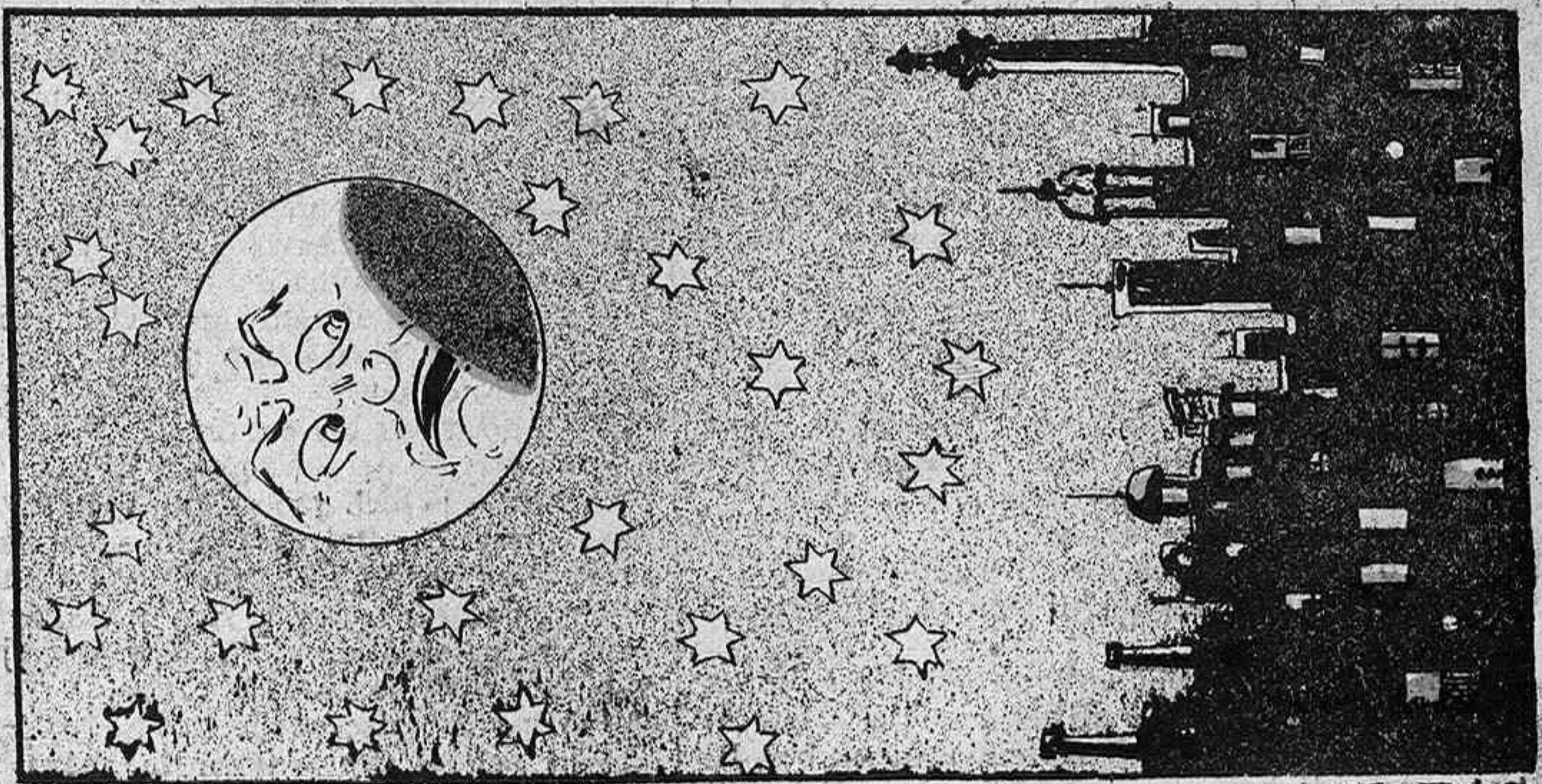
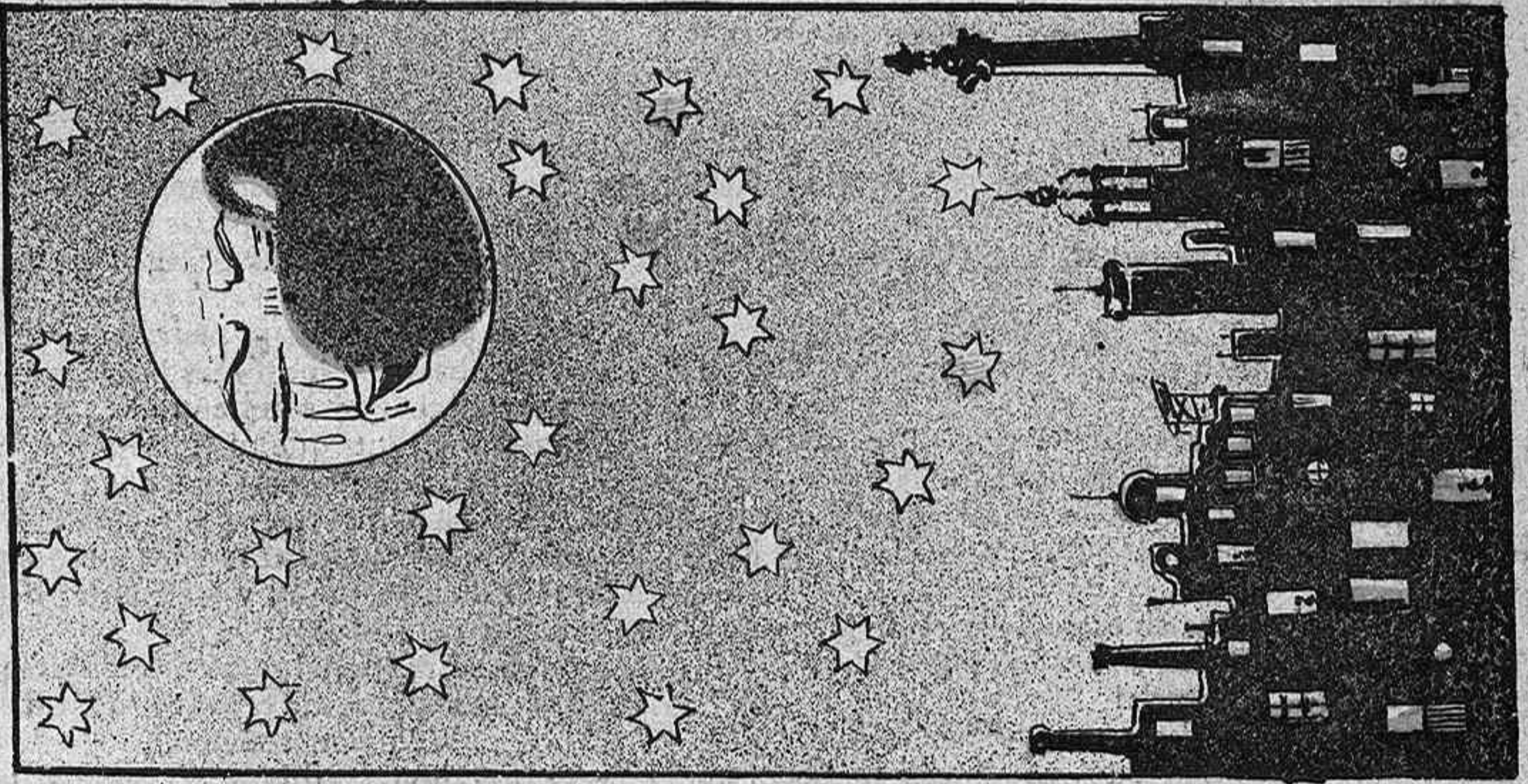
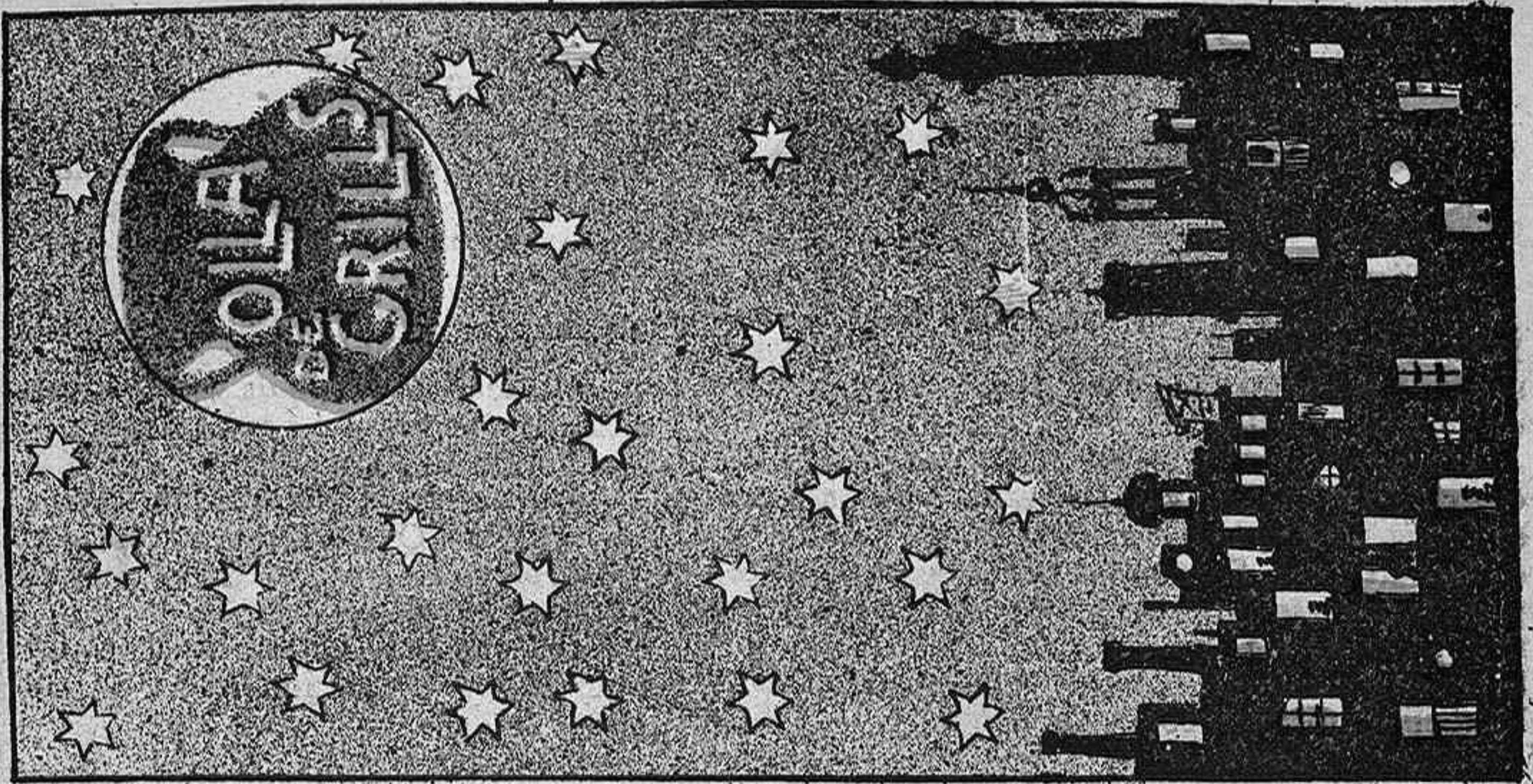
Previsió

ROT - HMOS



Ja sé qu' aquí hi ha molts lladres,  
 que las costums no son bonas...  
 però jo, primer que tot,  
 vull reglamentá las donas...

*L' eclipse de dissapte*



© 2006

## GENT DE CASA

## LA DÉRIA

—¡Climent! ¡Climent!

En Climent es un poeta casol, un honrat treballador del vapor del fil, encarregat de las rodeteras, ab cinquanta cinch anys als seus ossos y una calva espléndida y enlluernadora quan hi bat el sol.

Are que 'l crida la Quiteria, la seva dona—una especie de critica vulgar—es quan mes capficat se trova, aygualíntseli el cervell en busca d' un consonant pera finir una poesia feta d' encárrech pera tirar-la—segons expressió del seu nebot encarregat de llegir-la—en una vetllada literaria que s' ha de celebrar en «El Eco de la Esperanza» una de las mellors societats corals del poble.

—Climent, obra!—torna á cridar la Quiteria bó y trucant á la porta.

—¿Qué hi há?—exclama aquest enfurismat obrint-la, després de tirar la ploma de revés.

—¿Que escribías?

—Sí, ¿per qué? ¿Qué vols?...

—Que recontessis lo que hi fet de gasto á cal adroguer; me sembla que s' ha tivocat.

—Ves allá tú, l' adroguer, el gasto y tot; ves, ves poca... pena.

—¡Y are!

—¡Y després dich jó... Per res, tant d' escandol y bulla...

—¡Oh, y quin escandol! ¡Fugi! Per donar un truch com una picossada de pardal...

—Massa n' hi há. ¿Que no ho sabs que la estancia d' un poeta es sagrada? ¿Quantas voltas t' ho haig de dir?

—Si tots els poetas ab estancia sagrada fossin com tú, cada dia 'ls haurían de fer esquellots.

—¡Quiteria... Quiteria!

—Arri allá.. rondinayre, que aviat ni 's podrà estornudar aquí casa; aixó no 's veu en lloch, no passa en part del mon.

—Renyam encare; després que t' hauría de plantofejar porque has tingut la culpa d' haverme fet esvahir el mot que casi ja agafava pels cabells y que 'm costava la meva horeta de rumiar, renyam.

—En altres cosas de més profit haurías de rumiar.

—¿Le creus tú qu' ab el temps no m' en donará de profit l' escriurer?

—¡Ab el temps! ¿Quan ne fá que vens dientme 'l mateix? ¿eh? ¿Y que t' han donat tots aquets gargots y poca soltas?

—No ho digas qu' aixó sigan pocasoltas, dona, no ho digas, que 'm fas bullir las sangs, y... vaja vaja qu' ets... estranya á tot serho ..

—Sí, sí; en dient las veritats...

—¿Pro 't creus tú que s' ha d' estudiar poch?

—Oh y ab els llibres que tú tens. ¿Ab quins estudias, veyam?

—Es que precisament no tot han d' esser llibres; jo m' assadollo de saber ab els setmanaris que hi han á cal barber. Cada dissapte hi esmerso ben bé tres quarts d' hora llegintlos. Sentissis alabarme per en Sixto y 'l seu dependent!... Sempre 'm diuhen: Climent, el vostre pesquis voldriam; esteu ben

segur que vos arrivareu á ser un según Verdagner.

—Y qu' has de ser tú perdulari, qu' has de ser...

—Es un dir d' ells.

—Pro, ¿que no ho comprens que se 't befan?

—No tant, no tant; be ho diuhen ab la cara seriota.

—Donchs se t' emburla tothom; fins las mossas de la fábrica d' ahont travallas ja t' han tret un motiu.

—¿A mí... á mí motius?

—Sí, á tu; te diuhen en set ciencias.

—Las set vegadas pocas vergonyas com son ellas; demá las despatxaré a totas, á totas plegadas, vull que 's recordin de mí.

—Ja ho crech, d' un sabellut.

—¡Quiteria Quiteria ..! mira... mira!

—Ja ets massa vell; un home á certa edat ha de pensar en altres cosas.

—L' home ha de guardar en sí un ideal. ¿ho sents? y qui no 'l té es un rutinari, un qualsevol, un vulgarot.

—Y afegeix ximple:

—Ben net si, y ximple:

—Pro no tant com vosaltres, que 'n sou l' escambell d' aquets rutinari; á n' aquí tens en Maginet, y tan Maginet com es aquell catxassa, ¿qué li donará 'l Museu? ¡El seu Museu...! Pts...! quatre armariots plens de mosquits, escarbats, ratas y... que se jo quantas mes bestias y porquerias.

—¿Y que hi enténs tú? Sápigas que hi han objectes de molt mérit y valor...

—Ja ho crech palets y pedrotas qu' arreu s' en trovan á cabassos y molt mes bonicas que las d' ell, eynotas desgabelladas del any de la picó, pellingos esfiligarsats y bruts que ni 'l drapayre 'ls voldria el día que s' en hagi de despendre y en fi; sabatots de moro mes suats qu' una catxutxa de bastaix y cucas y sants y paperots tot arnat, tot plè de pols... bah, bah; ja 't dich jo que tu y ell podriau ben bé lligause esquena per esquena.

¡Quína altra déria!... ¿Voldria sapiguer que n' espera aquest pobre treballador de tot aquell garbuix? ¿Qué li donará? repeteixo.

—Goria, honra, admiració, popularitat...

—Disgustos y res més que disgustos veliaquí... Arréu busca, furoneja per tots els recóns, mendica ara y rebáixat y acata després á un seu enemich que l' ha bescantat á dotzenas de vegadas... y tot ¿per qué? Sols pera poguer heurer una moneda sense cara ni creu ó un trossot de ferro rovellat que li fan creurer que havia pertenescut á un pany d' una porta de la cuyna de la casa ahont en Fivaller hi anava á passar el rato jugant al *escach*... Y sempre ab aquella parsimónia que ho demana; si es l' escarni de tothom.

—¿Y ho trovas ben fet tú?

—En part, sí; porque sou tan *Fanets*.

—Donchs jo dich que nó, nó y mil vegadas no. Aixó que tú 'n dius dérias, d' aquests esplays que tothom se 'n burla, es lo que 'ns fa viure esperansats y gojosos y sempre som joves d' ánima. ¿ho sents, vulgarota? que rastrejas y rastrejerás tota la vida pe 'l camí polsós de la rutina.

—Alsa, alsa; descapdella.

—Jo pogués descapdellar la meva ira contra aquestos ignorants; á tú la primera.

—Vès, vès, maniátich.

—Manias que honran.

—Aviat la gent te signará ab el dit com una cosa estranya.

—¡Vésten d' aquí! ¡Depressa!

—Sí, que me 'n vaig; que Dèu nos en guart de un boig en lloch estret.

—En tot cas, tú ho serás 'la boja.

—Ves seguint aixís y aviat te veurém pe 'ls carrers venent romansos...

—Fuigme del devant que no tens sentits, dolenta.

—Per 'xó que ho sò, es que escamparé la bombarda de que deixas la feyna y vas á escriurer al saló de las llibertats, á la cambra foradada.

—Mal com no 't mossegas la llengua.

Y aquí en Climent tremolós, groch de rabia y tot ulls, tanca la porta ab ferma revolada, produhint grós terratrèmol seguit d' un trontollament d' ambans y tremolins de vidres, que fá exclamar á la seva costella:

—Vetaquí com gastas las energías, inútil, poeta corcat, embaixador del ridícol.

En Climent de dins estant:

—¡Ala!

—¡Setcièncias!

—¡Vulgar!

—¡.....!

—¡.....!

ARTUR FERNEN.

## IMPOSSIBLES

Per un músich: toca... conseqüèncias

Per un peó de barrina: barrinà... pensaments

Per un camálich: portá lo pès... de la lley.

Per un tenor: arrivá al... Sol.

Per un prés: portá 'ls grills del bosch.

Per una tiple: cantá la cartilla al públich.

Per un oculista: extreure la catarata del Niágara.

Per un autor dramátich: fer pessas de 5 céntims.

Per un pagés: plantá á tothom.

Per un sepulturer: enterrá 'l mar Mort.

Per un pastisser: coure las pastas sobre la post del pit.

Per un cassador salvatje: cassar la Ossa Major.

Per un matalasser: confeccionar matalassos ab llana de llanut.

Per un artiller: dispará 'l canó de las sopas.

Per un dormilega: fer la mitj diada en el llit de la Mort.

Per un cómich: fer papers de Banch.

Per un barber: feytar la cara de la lluna.

Per un emblanquinador: emblanquinar la volta del Cel:

RAMPELLS.

## Barret... de copa

### Diálech de cel obert

I

ELL

Que diu per qué 'l llenso?  
si no pot anar;  
oberts no repara  
la tapa y costats?

ELLA

Pobret quina llástima  
tan vell y tronat;  
sembla 'l que portava  
el senyor de baix.

ELL

D' aquet barret doncas  
que brut y estripat  
ni el ressió el voldria  
per durlo al encant  
se 'n pot fé una historia  
ó un' auca es igual  
que á la canalleta  
y fins á n' 'ls grans  
ab ganas de riure  
faria plorar.

El que va estrenarlo  
feya l' elegant  
pel passeig de Gracia,  
ó á cala Ciutat:  
pel partit de 'n Planas  
va ser concejal  
llavors va comprarlo  
per no se quants rals.  
Professons y festas,  
banquets ó saraus,

recepções de gala  
ab ell feu lo gran.  
Mes després va creure  
qu' era massa usat.  
y á un agutzil pobre  
el va regalar.

II

Un día fent broma  
ab altres companys  
per mitja pesseta  
me l' hi vaig quedá.  
Demunt de ma testa  
que cops l' he portat  
per fer el polítich  
ó jutje de pau.  
Figuris donchs are  
qu' está en tal estat  
las xafarderias  
qu' ha hagut d' aguantar.  
«Que 'n Pau es un pillo,  
que 'n Pere es honrat;  
que sí la Rosita  
va massa elegant,  
perque lo que porta  
tot es empenyat.»  
(Aixó quasi sempre  
sens voler fer mal.)  
D l' agutzil pobre  
podria contar  
sols gana y miseria,  
perque l sou no s llarch

haventhi tants tipos  
que hi volen sucar.

III

Ab mi ha seguit pobles  
vilas y ciutats  
sempre fent comedia  
per amor al art.  
He fet de tronera  
de rích, de cessant,  
de traídó, de barba  
y fins de ciutat.

Ja ho veu donchs, Layeta  
si 'l barret tronat  
te llarga l' historia

Ella

Pobret es vritat

EPÍLECH

Las portas se tancan  
tot queda callat  
ningú ja s recorda  
del abandonat.

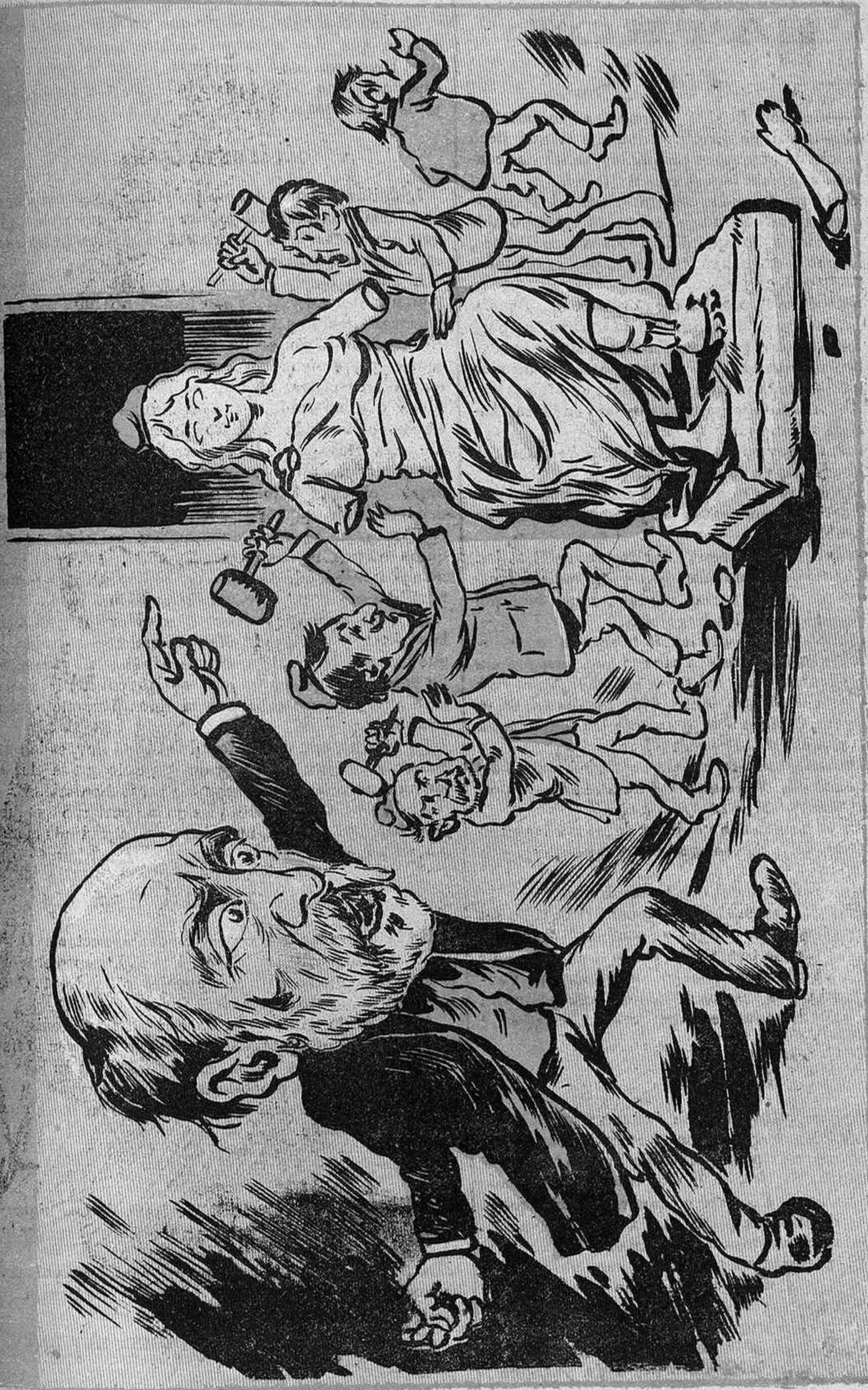
Un pobre drapayre  
que l' ha arreplegat  
després de mirarsel  
l' ha posat al sach.

C. LLANSO ROVIRA



SILVELA.—Enterado de su telegrama señalando medios restricción uso mauser y reorganización guardia civil, no puedo contestarle oficialmente otra cosa que la expresión de mi gratitud personal.

LOS AMBICIOSOS



—¡Machits! ¡Tot just la tenfam enllestida y ja la feu á trossos!



# TEATROS

## LICEO

Ab la concurrència lluhida y numerosa que assisteix á las grans solemnitats líricas, diumenge tingué lloch la inauguració de la present temporada, cantantse conforme estava anunciat la ópera *L' Africana*.

La execució que tingué lo celebrat *partito* de l'inmortal Meyerbeer, sigué acertada en conjunt y hasta notable en alguns moments, haventshi distingit la Sra. Giudice, que ja es sabut desempenya y canta la protagonista de manera magistral.

La espectació de la nit, era pera lo tenor Sr. Biel, y hem de confessar que ha vingut fet ja un artista, puig dona perfecta quadratura al personatge y dintre la seva veu dura, encara que extensa y potent, pero un bon xich abaritonada, se feu aplaudir ab justicia en alguns trossos del primer acte y logrant una ovació en la roman-sa ¡oh paradiso! del quart.

La deficiencia seva de la corda mitja ó veu central, feu que no agradés en lo gran *duo*.

Lo Sr. Blanchart en lo Nelusko demostrá una vegada mes ser l' artista consumat y ab justicia lo predilecte de nostre públich.

Acertada la Srta. Lopetegui y Srs. Rossato y Bataller.

Lo mestre Sr. Conti, no més que regular en la orquesta, á causa de haver variat alguns temps fent que sortissin descolorits varios fragments.

Pera dilluns, estava anunciada la segona representació de la esmentada ópera y tingué que suspenders á causa de indisposició del tenor Sr. Biel, y com siga qu' aquest artista dintre breus días ha de cantar á Génova fa que s' hagin acabat en sech las funcions en que havia de pendrer part aquet tenor.

Segons noticias se prepara lo baptisme teatral del jove tenor catalá Sr. Val s que ho farà ab la ópera predilecte dels tenors ó siga *L' Africana*.

Dit debut es esperat ab verdader deliri per las noticias que corren de la portentosa veu que posseheix dit tenor.

Celebrarém infinitament que 's confirmen.

La malaltía ó... lo que sigui del tenor Sr. Biel, ha fet que la Empresa se vejés obligada á cambiar l' ordre que tenia preparat pera la temporada, per lo tant pera ahir estava anunciat ab *La Boheme* lo debut de la Sra. Pandolfini y s' actúan los ensajos de manera extraordinaria á fi de que pera dissapte se pugui cantar *Tristano è Isotta*.

## NOVETATS

Dissapte proxim tindrà lloch la inauguració de la temporada de Primavera que en vista de la gran aceptació que en las principals capitals de Europa tenen los teatros nomenats de *Varietés* la Empresa d' aquet teatro, ha decidit donar á coneixer á nostre públich aquesta classe de espectacles, per lo que ja conta ab l' ajust de las primeras atraccions que 's coneixen.

De moment presentarà á la célebre y renombrada pista aérea (circol de la Mort) á Mlle. Ligie (quadros plastichs) reproduhint los cartells de Muchá; las bellas Olimpia, atracció de vuyt senyoretas creadoras del original *ball cake walk*; á Mlle. Delagarde (*sine diseuse* del Coliseu de Viena); á Miss Bartho, á Mr. Chassino, etc., etc.

Ab tals elements y altres que en té en preparació, creyém que al arraygar en nosaltres aquet género, donará bons resultats á la empresa, ja que 's tracta de un espectacle que no te res de immoral, y es atractiu per totas las classes socials.

## CATALUNYA (Eldorado)

L' ardida juvenesa del mestre Morera, casa malament ab la casi senectut del mestre Chapí, que venen ple-gats á presentar 's ab la sarsuela dramática *El tio Juan* estrenada á Barcelona.

L' antiga escola del mestre madrileny, que tant de renom l' hi ha donat en son temps, no lliga pas ab la modernissima manera de sentir del mestre catalá. En *El tio Juan* 's senten lluytar abduas tendencias, s' hi senten els esmenaments, s' endevinan els tildats de l' escola preceptista, obehint reglas volgudas fixas á la lliure y esbojarrada escola modernista, fugint de las trabas, enamorada de dissonancias.. descriptiva sempre, si la frasse val. D' aq esta baralla, l' públich, inconscient, ne reb l' empenta, y com que no está per orgas, rebutxa tot lo contingut en l' obra. En Morera, deu entendre qu' aquesta música seva vola molt mes enlayre y no es pas gens espressa pel género petit, quins teatros no tenen medis corals, orquestals ni menos artistas, ara com ara, per tant aixecadas armonias. Possats en tal punt, en Chapí, te mes rahó.

L' obra dramática d' en Fernandez Shaw, es molt ben escrita y versificada, mes que malament triada ja que pertany de plé al género melodramátich y demana un desenrotllo que en un acte sol no pot tenir y per aixó ha d' anar á tomballóns al desenllás, que resulta enterbolit.

La Gorina, qu' es cantanta de bona lley, es la sola que entén l' obra musical y en Gil, es lo que la declama ab coneixements, malgrat sas pocas facultats.

Ni del decorat, ni de res mes no cal parlarne porque, ja ho hem dit... l' obra, mes que no 'ls agradi als morenos, vola mes alt.

## TIVOLI

En las passadas festas s' ha donat l' espectacle *De la terra al sol* havent arribat ja á la 500.<sup>a</sup> representació conseguint que en dita nit se vejés lo quadro de *Quedan despachadas todas las localidades*.

Aquet es lo millor elogi que 's pot fer del exit que sempre va tenint aquesta obra y que no se li veu lo fi.

De moment aquet teatro sols estará obert en las vigílias y días festius, propositantse lo Sr. Huervas director de la companyia variar lo programa ab las mes grans obras d' espectacle.

## GRAN-VIA

Pera dissapte está anunciat l' estreno de *Los figurines* que segons noticias cridarán molt la atenció per lo *chic* dels trajos que lluhirá la part femenil.

La *Bella Belen* ab los seus tangos, panaderos y dansa oriental, encara continúa sent la atracció de la casa

## UN COMICH RETIRAT



LA TOMASA

## Sortint del miting



—¡Redimontri de Lerroux,  
que fins me 'l trobo á las sopas!  
are surt en professons  
com si fos una *custoria*!

## NÚVOL DE ISTIU

Quan dos ab pau y armonía  
fa poch temps que son casats  
y 's diuen deu mil tendresas  
d' alló mes enamorats,  
y al poch per una tontada  
n' arman un niu de rahons  
y fins á las mans n' arriban  
barallantse com lleons,  
vomitantne per sas bocas  
al igual qu' inmens volcá  
las parauletas mes finas  
qu' al vocabulari hi há;  
com per exemple:—Panarra,  
tonto. pillo, gamarús;  
ximpleta fregall d' ayguera,  
trós de confiam, cap de llús  
y per l' istil altres cosas  
que venen á demostrar  
quin grau d' educació tenen  
lo matrimoni *ejemplar*  
y després de parauletas  
dolsas, aquells grans babaus  
transforman aquella guerra  
ab lo hermós iris de pau  
y 's demanan amorosos  
un ab altre lo perdó  
sent lo fi de sas barallas  
un llarch y amorós petó.. ;  
no mes proban á las claras  
y ningú 'm contradirà  
que n' es un nuvol d' istiu  
que 'l mateix vé que s' en vá.

R. HOMEDES MUNDO.



## LO QUE MÉS RACA

En aqueix mon faritzou,  
tan odiada es la pobresa  
que vos ho dich ab franquesa  
no 's pot ser pobre á cap preu.  
Contra 'l pobre, van lo rey,  
lo govern, lo potentat,  
la justicia, lo mitrat,  
lo cacich y hasta la lley.

Per ell no hi han drets ni res,  
sinó torts á discreció,  
quan se queixa reb bastó,  
quan calla l' explotan mes.

Está dit... lo que mes raca  
y fa perdre la paciència,  
es que no hi hagi consciència,  
al devant de la... butxaca.

E. REIMBAU PLANAS



L' Alcalde d' aquesta ciutat, fa ja bastants 'días qu' está malalt, á causa, segons se diu, d' una indisposició de presu-  
postos y ordenació de pagos municipals.

Se diu també que 'l Sr. Monegal demanará dos mesos de  
llicencia, per fugir de compromisos, y que ja no 'l veurém  
mes á l' Alcaldia.

Desenganyinse tots los senyors que desempenyin la nos-  
tra alcaldia; sent com es aquet un cárrech popular, men-  
tres rebin lo nomenament de real ordre, per bons desitjos  
y talent que tingan, anirán al fosso.

Repicar las campanas y anar á la professó no pot esser.

Si están bé ab Madrit han d' estar mal ab nosaltres, y vice-  
versa; porque allí s' han proposat llevarnos la pell y no-  
saltres conservar-la sencereta.

Si no accontentan á Madrit los *dimitirán*, y si no 'ns ate-  
nen á nosaltres haurán de retirarse per vergonya.

La vara de Barcelona, es una vara que 's torna contra  
qui la maneja.



Los canonges de la Catedral s' en poden ben riure de la  
miseria espanyola. Per ells tot es gloria.

Una mostra:

Quan encare la majoria dels espanyols nos estém ru-  
miant com nos ho arreglarém pera fernos un trajet d' istiu,  
encare que sigui un modestíssim trajet de 3 ó 4 duros, ells  
ja han estrenat los seus trajes de seda finíssima pera resis-  
tir á las calors que quan Deu disposi, 'ls hi pugan caure  
sobre.

Vamos que 's necessita realisar un verdader sacrifici per  
ser canonge.

No per res, no; sinó porque un está sempre exposat á la  
murmuració dels que fém alguna cosa de profit.



Llegim que aviat será un fet la recomposició de la carre-  
tera de Sans.

¿Quin sant ó quina autoritat s' hi ha trencat lo coll, que  
se han recordat de arreglar lo que ja feya tant temps ve-  
nian demanant los vehins d' aquella barriada?

Recomeném, no obstant, á n' aquets vehins que fins que  
vegin arreglada la carretera no 's descuydin de fer llum á  
Sant Antoni. pera que 'ls guardi de las caygudas, puig no  
estranyariam qu' esperant l' arreglo y si no 's posavan bé  
ab l' esmentat sant, quedessin inutilissats per tots los dias  
de la seva vida.

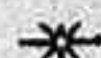


L' Arcalde accidental Sr. Boladeres, com á recort de la  
visita que 'l Gobernador feu al Ajuntament, va regalarli  
un exemplar del manual *Novells Ardits*.

Bo fora qu' ara 'l Gobernador enviés l' exemplar á n' en  
Maura.

¿Per que preguntan?

Perque 'ls *ardits* dels politichs son tan vells, que si no n'  
usan de novells, no enganyarán ni á la seva portera.



Diuenge passat la policia va efectuar un *cacheo* á la entrada á la plassa de toros.

Se reculliren molts ganivets, pistolas, y altres eynas de fer mal.

Trovém lo *cacheo* posat en rahó; pero al mateix temp no ns fa gracia que en molts aparadors s' hi vegin unas *teyas* de tres palms, (d' aquellas que diuhen «Viva mi dueño» y altres plagacitats) que ja es de suposar que no han de servir pas per fer res de bó.

¿Perqué no s' obliga, donchs, als amos dels establiments ahont se venen armas, á que no n' entreguin una sola á qui no estiga degudament autorisat pera l' us d' armas?

Creyém que lo que no 's pot usar ha de comensar per no vendres; perque així com se diu que *l' ocasió fá l' lladr* pot dirse també que *ls ganivets fan los valents*.

\*

Lo governador qu' ara tenim y tindrem fins que Dou vulgui, perque es un verdader miracle que 'ls governadors puguin sostenirse á Barcelona, deya l' altre día en la sessió del Ajuntament, que desitjava realisar alguna obra que contribuheixi al *realce* d' aquesta ciutat.

Aixís ho desitjém; pero ja n' hem vist tants que han dit lo mateix y luego 'ns han atiat la policia, pera que 'ns bla-vejés las esquenas, que á dir vritat ho posém en quarentena.

¿Es tan difícil fer res de *realce* pera la població, quan per conveniencias polítiques, mana de Madrit que 's dongui la rahó al garrot y al sabre!...

Y quan venen ordres superiors, no hi ha mes: ó 's pega ó 's presenta la dimissió.

Prenguin nota d' aixó, Sr. Roth-woos.

\*

Ha sigut nomenat delegat del Governador civil pera la persecució de mataderos clandestins en los pobles limítrofes lo visitador del ram de Consums Sr. Quero.

¿Ascoltin; aquet Sr. Quero no es pas lo mateix qu' havia actuat en lo teatro Eldorado?

Ho preguntém, perque si ho es, no sabém, si donada la seva humanitat d' un grapat d' arrobas, podrá desempenyar lo encárrech ab la deguda lleugeresa.

Creyém, que si es dit senyor, ha de anyadirse en lo nomenament que se l' autorisa per l' us d' automóvil.

Perque de lo contrari, quan ell arribi als mataderos clandestins, ja 'ns haurém mort d' una indigestió de carn dolenta.

\*

Lo Sr. Paraiso, en nom de la Cambra de Comers de Saragossa, va demanar al Govern que s' estudihi lo problema del us del mauser en los esvalots populars y que 's reorganisi la guardia civil.

Y 'l senyor Silvela qu' es difícil qu' hagi après res, perqué sempre *ha fugit d' estudi*, va contestarli que com que lo que li demanava no tenia res que veure ab las Cambras de Comers no 's creya ab dret á respóndreli oficialment altra cosa que la expressió de sa gratitut personal per las sevas atencions al dirigirseli ab sanas y patrióticas intencions.»

Y no se sab si ademés va donarli expressions per la familia.

Lo que va descuydarse de dir en Silvela fou que no sols las Cambras de Comers han de ser desatesas en aquet y altres assumptos, sino tots los que com ellas portin *sanas y patrióticas intencions*.

Per ser atés es precis portarlas dolentas y anti-patrióticas.

\*

Un paragraf d' una carta de l' Odón de Buen, dirigida al Director de «El Diluvio»:

«Si me convencen de que la opinión rechaza mi nombre, como no vivo de lo político ni para la política, me retiraré á mi casa, á mi cátedra y á mi laboratorio, á emplear todo mi tiempo en el cultivo de la Ciencia para el bien de la Humanidad y en difundirla por el pueblo hasta que llegue un dia en que la democracia española, conciente y educada, no convierta la audacia en virtud y rinda culto á la justicia, inspirando en ella todos sus actos.»

Sr. Buen: tot aixó es molt bonich, pero fa soroll de caixa buyda.

Si vosté creu qu' avuy en dia, la democracia espanyola no está á la altura de la seva missió no ha de tancar-se vosté en lo seu laboratorí á fer de Maria ploranera, sino qu' ha de treballar pera fer compendre la rahó á n' aqueixa democracia esguerriada.

¿No es vritat, don Odón?

¿Que mes voldrian los nostres enemichs que veurens tancats entre alambins y llibrots vells?

No trigariam gayre á veure la Inquisició.

## CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l día 10 de Abril.)

A. G.: «Una que s' en ha anat» está ben versificada, pero té poch interés.—J. Montseny: Lo pensament n' m desagrada, mes hauria d' arreglar los versos penúltim y avants penúltim ahont se veuhen dos consonants repetits.—N. Bou: Los seus dibuixos no están malament pero 'ns 'ls ha d' enviar executats en paper traspas ó litográfich A. de V.: «A un que toca 'l cornet» y «M tallo la coleta» son duas composicions descuydadas. No me las vull pegar de *dómine* pero 'm sembla que vosté deuria escriure menos y pensar mes. No es la cantitat lo que acredita las firmas, sino la calitat. Dispensim la franquesa.—Antoli B. Ribot: Aceptém los cantars y cantarellas. Lo restant ja anirá sor-tint.—Vilá Ortonobes: «Carta oberta» revela molt bona intenció, pero dirían que se 'ns ha mort l' avia. Anirá «¿A qui toca?»—Vidal Figuerola: No duptém que li hagin timat un treball, perque vosté que s' exclama 'ns envía una *tarambanada* que ja l' aviam sentit dir al nostre *tesavi*.—R. Calderona: Es fluxeta.—M. G.: (Un Premianés): Los seus versos son mes dolents qu' una tupinada. Avuy en dia ja s' en fa poch cas dels versos y menos si, com succeheix ab los de vosté, hi ha cada ripi capás ds matarnos ab poca-solta y traydoria.—Centellas: Bé.

\* \* \* \* \*

## LA TOMASA CUPÓ PRIMA N.º 72 <sup>(1)</sup>

Que dona dret á adquirir per

UN RAL

la comedia en un acte y en prosa

### Una dona y un Deu

original de

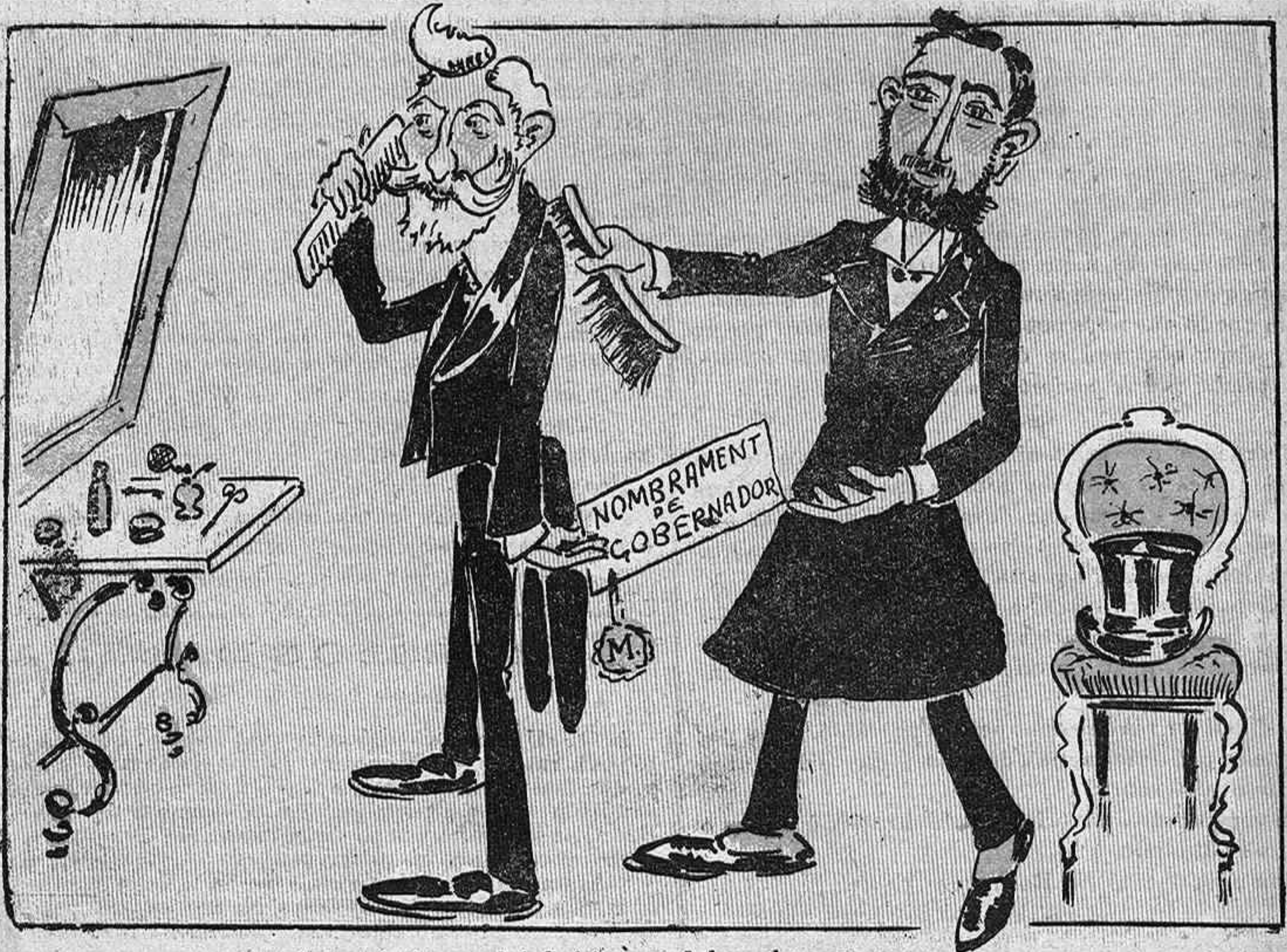
JOSEPH MARIA POUS

qual preu corrent es lo de UNA PESSETA

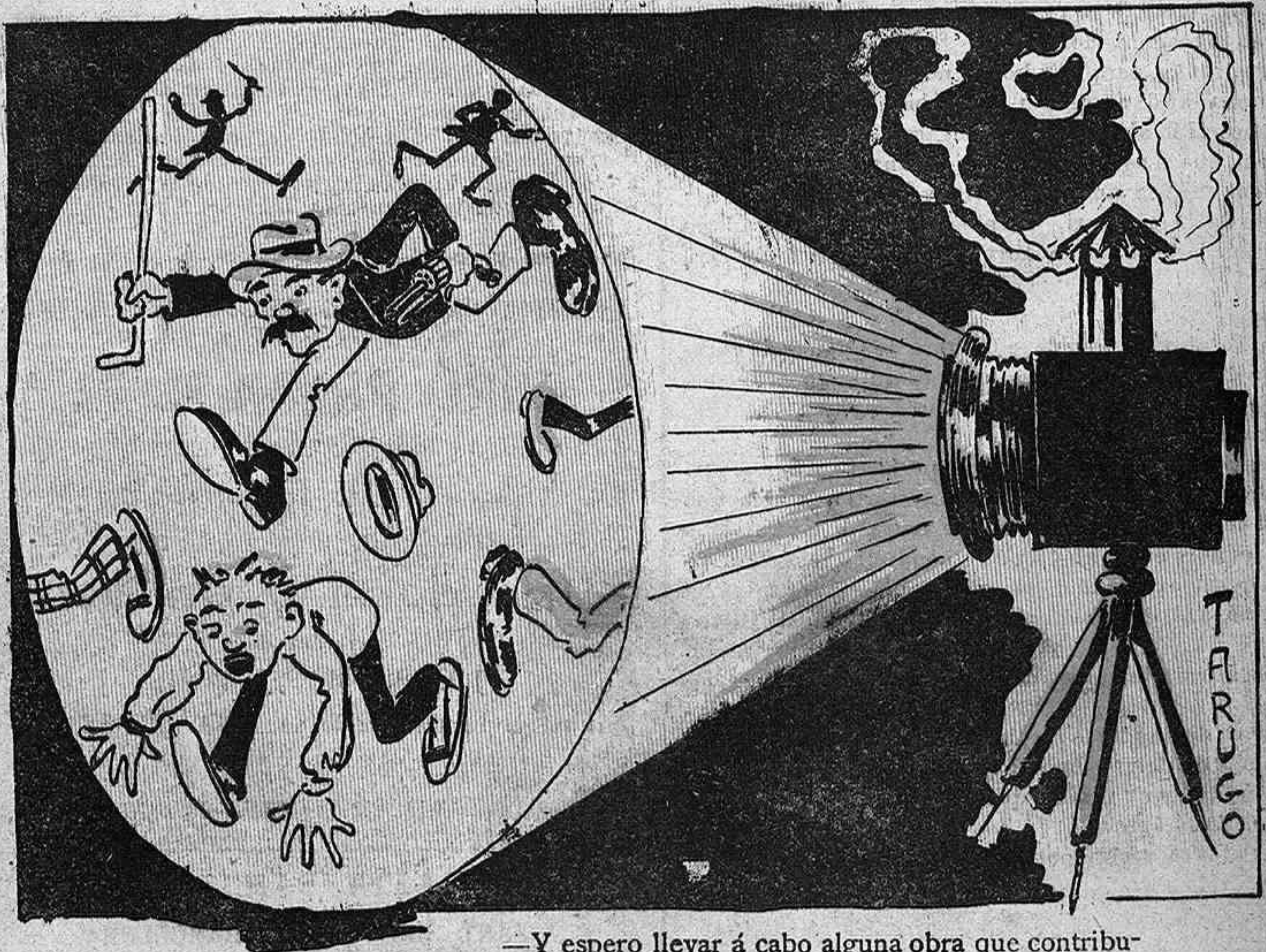
(1) Caduca als vuyt días ó avants si s' agotan 'ls exemplars.

LITOGRAFIA BARCELONESA  
SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

# El gobernador al Ajuntament



—Solo al favor del Gobierno debo el cargo que inmerecidamente ocupo...



—Y espero llevar á cabo alguna obra que contribuya al realce de esta ciudad.